

Nr 69

Regeringens proposition med förslag till lag om fortsatt giltighet av lagen (1969:36) om telefonavlyssning vid förundersökning angående grovt narkotikabrott m.m.;

beslutad den 6 mars 1975.

Regeringen föreslår riksdagen att antaga det förslag som har upptagits i bifogade utdrag av regeringsprotokoll.

På regeringens vägnar

OLOF PALME

LENNART GEIJER

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att 1969 års lag om telefonavlyssning vid förundersökning angående grovt narkotikabrott m.m. erhåller fortsatt giltighet till utgången av juni 1976.

Förslag till

Lag om fortsatt giltighet av lagen (1969:36) om telefonavlyssning vid förundersökning angående grovt narkotikabrott m.m.

Härigenom föreskrives att lagen (1969:36) om telefonavlyssning vid förundersökning angående grovt narkotikabrott m.m., vilken enligt lag (1974:331) gäller till utgången av juni 1975, skall äga fortsatt giltighet till utgången av juni 1976.

JUSTITIEDEPARTEMENTET

Utdrag
PROTOKOLL
vid regeringssammanträde
1975-03-06

Närvarande: statsministern Palme, ordförande, och statsråden Sträng, Andersson, Johansson, Holmqvist, Aspling, Lundkvist, Geijer, Bengtsson, Norling, Löfberg, Lidbom, Sigurdson, Gustafsson, Zachrisson, Hjelm-Wallén.

Föredragande: statsrådet Geijer

Proposition om fortsatt giltighet av lagen (1969:36) om telefonavlyssning vid förundersökning angående grovt narkotikabrott m.m.

Inledning

Ett led i samhällets insatser för bekämpande av den illegala narkotika-hanteringen och av missbruket av narkotiska preparat utgör lagen (1969:36) om telefonavlyssning vid förundersökning angående grovt narkotikabrott m.m. (prop. 1969:5, 1LU 1969:16, rskr 1969:81). Lagen är tidsbegränsad och gäller efter förlängning år 1974 till utgången av juni 1975 (prop. 1974:52, JuU 1974:16, rskr 1974:201).

Rikspolisstyrelsen har i skrivelse den 13 februari 1975 till chefen för justitiedepartementet lämnat en redogörelse för tillämpningen av lagen under det gångna året och för det nuvarande läget på narkotikaområdet samt till regeringens prövning överlämnat frågan om förlängning av telefonavlyssningslagen.

Yttranden över skrivelsen har efter remiss inhämtats från justitiekanslern (JK), riksåklagaren (RÅ), Svea hovrätt, Stockholms tingsrätt, utredningen (Ju 1974:08) om telefonavlyssning, socialstyrelsen och Sveriges advokatsamfund.

Gällande ordning m. m.

Ingrepp i telefonhemligheten får företas endast i mycket begränsad utsträckning. Allmänna bestämmelser om telefonavlyssning finns i 27 kap. 16 § rättegångsbalken (RB). Enligt dessa bestämmelser får telefonavlyssning medges endast när någon kan skäligen misstänkas för brott, för

vilket inte är stadgat lindrigare straff än fängelse i två år. Sådant tillstånd får meddelas endast av domstol på yrkande av undersökningsledaren eller åklagaren. Som förutsättning gäller att åtgärden skall vara av synnerlig vikt för utredningen. Beslutet får avse samtal till och från telefonapparat, som innehas av den misstänkte eller kan antas komma att begagnas av honom. Tillståndet skall meddelas att gälla viss tid, högst en vecka, från den dag då tillståndet delgavs telefonanstaltens föreståndare. Beträffande granskning av uppteckning som har gjorts när samtal avlyssnats skall vad som föreskrivs i 27 kap. 12 § RB om undersökning och granskning av enskild handling äga tillämpning. Hänvisningen innebär bl.a. att uppteckningen inte får närmare undersökas av annan än domstolen, undersökningsledaren eller åklagaren. Dock får sakkunnig eller annan som anlitas för eller hörs under utredningen granska uppteckningen efter anvisning av domstolen, undersökningsledaren eller åklagaren. Av 27 kap. 16 § RB följer slutligen att, i den mån uppteckningen innehåller något som inte är av betydelse för utredningen, den skall efter granskningen omedelbart förstöras.

Bestämmelser om telefonavlyssning finns även i 5 § lagen (1952:98) med särskilda bestämmelser om tvångsmedel i vissa brottmål, vilken lag är tillämplig i fråga om vissa brott mot rikets säkerhet m.m. Dessa bestämmelser bygger på RB:s bestämmelser i ämnet men går avsevärt längre. Lagen är tidsbegränsad. Dess giltighetstid har successivt förlängts, senast till utgången av juni 1976 (prop. 1974:53, JuU 1974:17, rskr 1974:202).

Lagen (1973:162) om särskilda åtgärder till förebyggande av vissa våldsdåd med internationell bakgrund innehåller också regler om telefonavlyssning. Enligt 11 § i lagen kan rätten förordna att polismyndighet får ta del av samtal till och från telefonapparat som innehas eller kan antas komma att användas av utlänning, vilken drabbats av ett beslut om avvisning eller utvisning enligt lagen eller av ett avvisnings- eller avlägsnandebeslut enligt utlänningslagen (1954:193) men som på grund av politiskt flyktingskap eller av annat särskilt skäl likväl har tillåtits att kvarstanna i landet. Har beslutet meddelats enligt utlänningslagen krävs därutöver visst förordnande av regeringen. Vidare förutsätts att telefonavlyssning är av betydelse för att utröna i vad mån verksamhet som bedrivs av viss organisation eller grupp utgör hot mot allmän ordning och säkerhet. Förordnande om telefonavlyssning får meddelas endast om synnerliga skäl föreligger. Enligt 12 § i lagen skall fråga om tillstånd prövas av Stockholms tingsrätt på yrkande av rikspolisstyrelsen. Tillstånd får meddelas att gälla högst en månad. I 13 § första stycket ges vidare bestämmelser om vem som får granska uppteckning vid telefonavlyssning och om förstörande av material som saknar betydelse. Bestämmelserna om telefonavlyssning i lagens 11-13 §§ har hittills inte tillämpats i något fall. Lagen är tidsbegränsad och gäller t.o.m. utgången av juni 1975.

Statsrådet Leijon kommer senare att anmäla frågan om att förlänga giltighetstiden till utgången av december 1975 (se prop. 1975:72).

Lagen om telefonavlyssning vid förundersökning angående grovt narkotikabrott m.m. (telefonavlyssningslagen) innebär att bestämmelserna i 27 kap. 16 § RB äger motsvarande tillämpning vid förundersökning angående grovt narkotikabrott eller grov varusmuggling, om smugglingen gällt narkotika som avses i narkotikaförordningen (1962:704), trots att för brottet är stadgat lindrigare straff än fängelse i två år. Giltighetstiden för tillstånd till avlyssning får dock bestämmas till högst en månad från den dag då tillståndet delgavs telefonanstaltens föreståndare.

I samband med att giltighetstiden för telefonavlyssningslagen förlängdes år 1974 tillkallades särskilda sakkunniga för att se över bestämmelserna om telefonavlyssning vid förundersökning m.m. Enligt direktiven har de sakkunniga bl. a. att granska de fall där telefonavlyssning har använts och försöka bilda sig en uppfattning om vilken effekt åtgärderna har haft och om de varit nödvändiga för att uppnå resultat. De sakkunniga skall vidare undersöka om det är möjligt att uppnå större enhetlighet genom att samla alla eller åtminstone flertalet regler rörande telefonavlyssning i en enda lag. En annan viktig uppgift för de sakkunniga är att utreda möjligheterna att ytterligare stärka rättssäkerhetsgarantierna vid telefonavlyssning.

Rikspolisstyrelsens skrivelse

Beträffande tillämpningen av telefonavlyssningslagen under år 1974 anför rikspolisstyrelsen.

Annan undersökningsledare än åklagare har inte gjort framställning om telefonavlyssning. För att i detalj följa tillämpningen av lagen och bevaka att tillämpningen blir restriktiv och likformig tillämpas fortfarande den ordningen att samtliga ärenden rörande ifrågasatt avlyssning anmäls för rikspolischefen.

Lagen har tillämpats efter samma restriktiva principer som tidigare och alltså endast i särskilt angelägna fall. Då handeln med narkotika numera är helt organiserad, har telefonavlyssning begärts endast då man kunnat misstänka organiserad, yrkesmässig verksamhet. Huvudsyftet har liksom tidigare varit att avslöja storsmugglingen till och storlangningen inom landet.

Under kalenderåret 1974 har tillstånd beviljats att avlyssna samtal till och från telefonapparater som innehafts eller begagnats av 44 personer. Motsvarande siffra för år 1973 var 46. Av de under år 1974 beviljade tillstånden kvarstod vid årets utgång endast fem. Avlyssningsperioderna har varierat i längd, men det helt övervägande antalet har legat på två månader eller därunder. Den längsta perioden har, efter domstols förnyelse av tillståndet, omfattat tio månader. Denna långvariga spaning ledde till att inemot 40 personer kunde gripas som misstänkta för

smuggling av narkotika från bl. a. Nederländerna och Danmark.

Liksom tidigare har gången av ett ärende varit den att misstankar om grovt narkotikabrott uppkommit mot en viss person, varefter tillstånd till avlyssning utverkats hos vederbörande domstol. Genom avlyssningen har oftast framkommit att även andra personer handlat med narkotika, varför kretsen av avlyssnade personer vidgats efter tillstånd av domstol.

I så gott som samtliga fall då avlyssning skett har misstankar om illegal narkotikatrafik kunnat bekräftas och avlyssningen har lett fram till sådan annan bevisning att ingripande kunnat göras mot personer som varit engagerade i narkotikahandel. Ett flertal vittförgrenade distributionskedjor, både från utlandet till Sverige och inom landet, har kunnat undanröjas. Exempel lämnar en ligo som sysslade med smuggling av heroin från Nederländerna till Sverige.

Beträffande det nuvarande läget på narkotikaområdet framhåller rikspolisstyrelsen bl.a. följande.

Bilden av smuggligen av *centralstimulantia* (CS) till Sverige är för närvarande mycket splittrad. I Stockholmsområdet verkar tillgången ojämn och kvaliteten skiftande på den narkotika som utbjuds. I andra delar av landet, framförallt i Skåne, synes det däremot finnas gott om CS. Nederländernas betydelse som ursprungsland för CS har minskat. Huvuddelen av de under år 1974 insmugglade preparaten tycks härröra från Norditalien, Förbundsrepubliken Tyskland och i någon mån Spanien. De årliga beslagskvantiteterna har sedan år 1969 varierat mellan 30 och 45 kg. Under år 1974 beslagtogs 23 kg CS.

Tillgången på *cannabis* är oförändrad. Det är ingen som helst svårighet att köpa cannabis på den illegala marknaden. Karakteristiskt för situationen är uppblussande, lokala "cannabisepidemier". Det första tecknet på en sådan "epidemi" är oftast en stegrad ungdomskriminalitet i form av stölder av olika slag. När polisen tittat närmare på orsaken till stölderna har det visat sig att någon eller några storförsäljare etablerat sig på orten och försett ungdomarna med hasch. För att kunna finansiera inköpen har ungdomarna tvingats stjäla. Sådana "epidemier" har konstaterats såväl i vissa av Stockholms kranskommuner som i en del landsortsstäder. Smugglingen, som till största delen sköts av professionella ligor, synes huvudsakligen äga rum från Nordafrika, framförallt Marocko. Tidigare gick smugglingsvägarna över Spanien, men det verkar nu som om Sydfrankrike blivit en viktig inkörspport i Europa. Beslagskvantiteterna för år 1974 uppgick till 134 kg.

Då det gäller *morfinbas* är bilden något osäker. Sedan den danska polisen ingripit framgångsrikt mot några turkiska ligor som med Danmark som bas försett Sverige med morfinbas, tycks tillförseln av detta ämne till Sverige ha blivit rubbad. Dock synes det inte ha uppstått någon egentlig bristsituation. Under år 1974 togs 2.151 g morfinbas i beslag.

Tre ligor som smugglat *heroin* från Nederländerna (Amsterdam) till

Sverige har avslöjats. De beslagtagna mängderna är hittills dock små om man jämför med de kvantiteter som polisen påträffar i vissa länder på den europeiska kontinenten. Under år 1974 beslagtogs 174 g mot 216 för år 1973.

Genom egna utredningar och efter samarbete med utländsk, i synnerhet nederländsk, polis vet rikspolisstyrelsen numera följande om handeln med heroin i Europa. Centrum för handeln i Europa är Amsterdam, som sedan gammalt har en omfattande kineskoloni med förbindelser med Sydostasien. Det heroin som smugglas till Europa via dessa förbindelser härstammar från opievallmoodlingarna i den s.k. gyllene triangeln, dvs. gränsområdet mellan Burma, Laos och Thailand. Förädlingen av opiet till först morfinbas och sedan heroin sker förmodligen i Thailand. Därefter smugglas heroinet till övriga länder i Sydostasien, bl.a. Malaysia som tycks vara huvudsakligt "exportland" då det gäller smugglingen till Europa. Varje sändning tycks ha bestått av flera kurirer. Tanken bakom detta arrangemang har förmodligen varit att åtminstone några kurirer skall komma igenom tullkontrollen. Tecken tyder på att man vid några tillfällen "offrat" en kurir för att dra tullens uppmärksamhet från de övriga. Till en början användes Amsterdams flygplats som inkörspport i Europa. Nu tycks man välja längre bort belägna flygplatser, exempelvis Wiens. Från Amsterdam har sedan distributionen skett ut över det övriga Europa. Då det gäller Sverige har svenska medborgare underhandlat med holländare som mellanhänder. Tecken tyder dock på att malaysiska medborgare sökt upprätta direkta smugglingsrouter mellan Amsterdam och Stockholm. Det måste anses vara en huvuduppgift för de europeiska länderna att på olika fronter söka gemensamt komma till rätta med smugglingen av heroin från Sydostasien till Europa.

Enligt rikspolisstyrelsen försvåras bedömningen av den framtida utvecklingen av handeln med heroin i Europa genom Turkiets beslut att återuppta odlingen av opievallmo. Även om den turkiska regeringen sagt sig skola vidta stränga kontrollåtgärder, kan man enligt rikspolisstyrelsen inte bortse från att en del av det skördade opiet kan komma att läcka ut på den illegala marknaden. Att detta opium i så fall kommer att förädlas till heroin kan man utgå ifrån. Frågan är då om den tidigare laboratorieverksamheten i Sydfrankrike med sikte på den amerikanska marknaden kommer att återuppstå eller om förädlingen kommer att äga rum på någon centralare plats i Västeuropa för att förse Europa med heroin. Den sistnämnda möjligheten är enligt rikspolisstyrelsen inte helt utesluten.

Rikspolisstyrelsen framhåller vidare att den svenska polisen sedan årsskiftet 1968/69 mera systematiskt har ägnat sig åt bekämpning av den illegala narkotikahandeln. Förhållandena såsom de redovisades i januari 1974 har inte förbättrats. Visserligen anser sig polisen ha läget någorlunda under kontroll då det gäller CS, men å andra sidan har år 1974 inneburit att heroinmissbruket fått fast fotfäste i landet. Därjämte finns god tillgång på

cannabis som — trots vad som sägs därom i olika sammanhang — är ett mycket allvarligt problem eftersom denna drog prövas av ett stort antal mycket unga människor, av vilka åtskilliga fortsätter till ett missbruk av bl.a. tung narkotika. Till detta kommer — som rikspolisstyrelsen tidigare uttalat — att den illegala handeln är genomorganiserad och drivs så gott som uteslutande av professionella, många gånger internationella förbrytare. Enligt rikspolisstyrelsens bedömning är det med hänsyn till den illegala narkotikahandelns omfattning och professionalisering inte möjligt att med enbart konventionella spaningsmetoder hålla greppet över den grova narkotikabrottsligheten. Om enbart de vanliga spaningsmetoderna skulle användas, skulle det krävas insatser som varken kan istadkommas inom ramen för tillgängliga resurser eller kan beräknas bli tillförda polisen utifrån. Även om ett sådant extraordinärt resurstillskott skulle kunna åstadkommas, skulle man ändå inte komma åt de ledande profitörerna.

Rikspolisstyrelsen tillägger att även om läget är allvarligt får telefonavlyssning inte användas annat än mot mycket grov brottslighet och tillämpningen måste, som hittills, vara ytterligt restriktiv. Det är numera helt klart att den grova narkotikabrottsligheten — såväl då det gäller CS som i fråga om cannabis och heroin — domineras av välorganiserade smugglings- och distributionssyndikat. Denna handel förorsakar ett stort mänskligt lidande. Såsom lagen tillämpats kan den inte anses ha obehörigen kränkt individens krav på integritet.

Remissyttrandena

Samtliga remissinstanser som har yttrat sig över rikspolisstyrelsens skrivelse har tillstyrkt förlängning av lagens giltighetstid. *Sveriges advokatsamfund* har med hänvisning till vad samfundets styrelse anfört då förlängning av lagen tidigare varit aktuell och med hänsyn till den alltför korta remisstiden avstått från att avge något yttrande.

JK framhåller att telefonavlyssning som hjälpmedel vid utredning av brott utgör ett så allvarligt ingrepp i den enskildes rätt, att den bör tillåtas endast när det gäller att uppdaga allvarlig brottslighet som inte är åtkomlig med sedvanliga spaningsmetoder. Rikspolisstyrelsens senaste redogörelse för tillämpningen visar dock enligt *JK*:s mening att en förlängning av lagen är väl motiverad. Under den tid lagen varit i kraft har *JK* vid upprepade inspektioner hos rikspolisstyrelsen undersökt hur telefonavlyssningen bedrivits. Vad som förekommit vid dessa tillfällen har inte gett anledning befara att beslut om telefonavlyssning innebär integritetskränkningar som inte får accepteras med hänsyn till de intressen som föranlett beslutet. *JK* anser emellertid att den pågående översynen av lagen är angelägen. På grund av det anförda tillstyrker *JK* att giltighetstiden för lagen förlängs med ytterligare ett år.

RÅ understryker att narkotikabrottsligheten allttjämt är av sådan omfattning att den utgör ett allvarligt samhällsproblem. Särskilt oroväckande är den ökade förekomsten av morfinbas och heroin som har kunnat iakttas. Det är därför i hög grad angeläget att kampen mot narkotikabrottsligheten inte försvagas. Telefonavlyssning har visat sig vara av väsentlig betydelse i spaningsarbetet. Antalet meddelade tillstånd under år 1974 visar enligt RÅ att lagen tillämpas med den restriktivitet som förutsatts skulle iakttas. RÅ tillstyrker därför fortsatt giltighet av lagen.

Svea hovrätt konstaterar — med vidhållande av sin tidigare uttalade principiella inställning att telefonavlyssning som spaningsmetod utgör ett allvarligt ingrepp i den personliga integriteten och bör användas restriktivt — att telefonavlyssning under den nu aktuella redogörelseperioden gett värdefulla spaningsresultat samt att lagen synes ha tillämpats restriktivt och med allt rimligt beaktande av individens krav på integritet. Av rikspolisstyrelsens redogörelse framgår även att situationen i fråga om narkotikabekämpningen allttjämt är sådan, att polisen har starkt behov av att vid förundersökningar angående grova narkotikabrott fortfarande kunna använda telefonavlyssning. Eftersom förhållandena således synes vara helt oförändrade sedan den tidpunkt, då frågan om lagens förlängning senast prövades, tillstyrker hovrätten att giltighetstiden för lagen förlängs, förslagsvis till utgången av juni 1976.

När frågan om förlängning tidigare har aktualiserats har *Stockholms tingsrätt* uttalat att telefonavlyssning visat sig vara av mycket stort värde när det gäller att utreda den grövsta narkotikabrottsligheten. Detta gäller enligt tingsrätten fortfarande med oförändrad styrka. Tingsrätten tillstyrker därför att giltighetstiden för lagen förlängs.

Utredningen (Ju 1974:08) om telefonavlyssning, som räknar med att avsluta sitt arbete innevarande år, tillstyrker att telefonavlyssningslagen ges förlängd giltighet till utgången av juni 1976. Beträffande tillämpningen av gällande regler om telefonavlyssning framhåller utredningen att den har gjort en i stort sett fullständig inventering av de fall i vilka telefonavlyssning har tillgripits med stöd av 1969 års lag och även inhämtat upplysningar från och haft överläggningar med rikspolischefen och andra företrädare för rikspolisstyrelsen rörande avlyssningen och läget i fråga om narkotikahandlingen i Sverige. Utredningens granskning har gett vid handen att den telefonavlyssning som förekommit varit av stor betydelse vid bekämpandet av den grova narkotikabrottsligheten. Utredningen har kunnat konstatera att tillämpningen av lagen präglats av strävan att tillgodose individens krav på integritet.

Föredraganden

Rikspolisstyrelsen har lämnat en utförlig redogörelse för det nuvarande läget på narkotikaområdet. Av redogörelsen framgår att tillgången på centralstimulerande medel i Stockholm är ojämn. I andra delar av landet, framför allt i Skåne, synes däremot utbudet vara stort. Denna narkotika härrör huvudsakligen från Norditalien, Förbundsrepubliken Tyskland och Spanien. I fråga om cannabis framhåller rikspolisstyrelsen att det inte är någon som helst svårighet att köpa cannabis på den illegala marknaden. Smugglingen av morfinbas har minskat, men någon egentlig bristsituation synes inte ha uppstått. Liksom föregående år har heroin påträffats i Stockholm. Beslagsmängderna av heroin är dock förhållandevis små.

Tillämpningen av telefonavlyssningslagen under år 1974 har redovisats utförligt i rikspolisstyrelsens skrivelse. Av redovisningen framgår bl.a. att tillstånd till telefonavlyssning under år 1974 har meddelats i något mindre omfattning än föregående år. I så gott som samtliga fall har telefonavlyssningen medfört att ingripanden kunnat göras mot personer som varit engagerade i illegal narkotikahandel. Härigenom har flera vittförgrenade distributionskedjor kunnat undanröjas. Bl.a. har tre ligor som smugglat heroin från Nederländerna till Sverige avslöjats.

Enligt rikspolisstyrelsen är läget beträffande centralstimulerande medel någorlunda under kontroll. Samtidigt har emellertid heroinmissbruket fått fast fotfäste i landet. Rikspolisstyrelsen betonar särskilt att den goda tillgången på cannabis medför ett mycket allvarligt problem. Ett stort antal unga människor som prövar denna drog övergår till att använda s.k. tung narkotika.

Remissinstanserna har allmänt tillstyrkt en förlängning av telefonavlyssningslagens giltighetstid. Rikspolisstyrelsens uppfattning om läget på narkotikabrottslighetens område bekräftas av remissinstanserna. Under remissbehandlingen har inte heller kommit fram något som ger anledning anta att obehöriga integritetskränkningar förekommit under tillämpningen av telefonavlyssningslagen.

Rikspolisstyrelsens framställning visar enligt min mening att det fortfarande finns anledning att se allvarligt på läget inom narkotikabrottslighetens område. Den illegala handeln är genomorganiserad och bedrivs enligt rikspolisstyrelsen uteslutande yrkesmässigt. Eftersom den grova narkotikabrottsligheten domineras av välorganiserade smugglings- och distributionssyndikat, är den svår att komma åt och kräver särskilda spaningsmetoder. Telefonavlyssning har visat sig vara en effektiv metod att med rimliga resurser bekämpa den grova narkotikabrottsligheten. I likhet med remissinstanserna anser jag därför att denna spaningsmetod är av stor betydelse som ett komplement till konventionella åtgärder vid bekämpandet av denna farliga brottslighet. Självfallet måste

vid bedömningen av frågan om förlängning av telefonavlyssningslagen beaktas att möjligheten till telefonavlyssning inte utnyttjas så att obehöriga kränkningar av den enskildes integritet sker. Särskilda garantier härför finns i lagen genom att domstols medgivande krävs för användning av telefonavlyssning i det enskilda fallet. Vad som har upplysts om tillämpningen av lagen under det gångna året ger också vid handen att möjligheten till telefonavlyssning har använts restriktivt och att tillämpningen präglats av strävan att tillgodose individens krav på integritet.

Bestämmelser om telefonavlyssning finns som tidigare har nämnts inte bara i rättegångsbalken och telefonavlyssningslagen utan även i vissa speciallagar. År 1974 tillkallade jag särskilda sakkunniga för att se över bestämmelserna om telefonavlyssning. Utredningen beräknas slutföra sitt arbete under år 1975.

På grund av det anförda förordar jag att telefonavlyssningslagens giltighetstid förlängs med ytterligare ett år.

Hemställen

Med hänvisning till vad jag nu anført hemställer jag att regeringen föreslår riksdagen

att antaga inom justitiedepartementet upprättat förslag till lag om fortsatt giltighet av lagen (1969:36) om telefonavlyssning vid förundersökning angående grovt narkotikabrott m.m.

Beslut

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att antaga det förslag som föredraganden har lagt fram.

